

RIMA BERTAŠAVIČIŪTĖ, TAISIJA LAUKKONĖN

Pokalbis apie *Pokalbius* su *Sigitu Parulskiu*

Pokalbiai su Sigitu Parulskiu, parengė Laimantas Jonušys, Vilnius: Alma littera, 2009, 144 p., ISBN 978-9955-38-438-0

*nes kas yra pokalbis: ar tie žodžiai
kuriuos mes pasakom vienas kitam kas rytą
kas vakarą žodžiai kai bandom šnekėtis
neviltyje apie didžius dalykus
po svetimom mintim pasirašydami*
Aidas Marčėnas

Kalbėti apie rašytojo Sigito Parulskio kūrybą skaitytojai ir kritikai gali nuo pirmosios jo poezijos knygos *Iš ilgesio visa tai* (1990). *Kalbėtis apie* rašytojo Sigito Parulskio kūrybą bandyta polemiskame Algimanto Bučio straipsnyje apie antrą Parulskio romaną *Doriforė*¹. Įvairiomis progomis buvo *kalbamasi su Sigitu Parulskiu* periodikoje, ir štai pamėginta *kalbėtis su* juo knygoje.

Kalbėtis su – tai leisti skleistis pašnekovo asmenybei ir kartu skleistis pačiam. Priešingai, *kalbėtis apie* – tai įvairiais keliais ieškoti pasakos stiklo kalno. Koku keliu galima keliauti pokalbių su Parulskiu link?

Pirmieji skaitytojo žingsniai – knygos viršeliai. *Pokalbių* skaitytoją pasitinka (ar, tiksliau, nepasitinka) du Parulskiai: rimtas, tamsus, užsimerkęs, uždaras Sigitas Parulskis melsvame fone – keturiuose centimetruose dangaus, ir kitas – iškištu liežuviu, žvelgiantis į šalį nespalvotoje nuotraukoje. Tarsi sakoma: Parulskis nežiūrės jums, skaitytojai, į akis, – jei žiūrėtų, išsiduotų esąs pozuojantis. Pozuoti ir patikti mums jis nenori – juk, pasak Laimanto Jonušio, turbūt nelabai jam

1 Algimantas Bučys, „Lietuviško avangardo provincija“, *Literatūra ir menas*, 2005 01 21; 2005 01 28.

patinkame ir mes². Ši grėsmingą (skaitytojui) teiginį lydi pavojaus signalas – spalvų derinys (nuodų geltonis, perbrauktas juodai), primenantis įspėjamuosius ženklus apie radioaktyvias medžiagas arba sužeistųjų ir žuvusiųjų statistiką. Ar Parulskis pavojingas? Tai žada atskleisti knygos ilgumo pašnekesį parengęs Jonušys, užimantis klausėjo – interviu autoriaus, režisieriaus, vairuotojo – poziciją. Jo herojus ir bendrakeleivis Parulskis į nuotykių veliasi norėdamas pažinti save (p. 5).

Dvilypumą pabrėžia knygos viršelis: du Parulskio veidai – rimtas ir žaidžiantis; du Parulskiai – rašytojas ir herojus; du autoriai – Jonušys ir Parulskis; du diskursai – intelektualus pokalbis ir geltonąją spaudą primenančios skiltys. Kokiems skaitytojams skirta šita knyga?

Skirtingos knygos strategijos įsteigia keleriopą jos skaitytoją. Jonušio įsivaizduojamas adresatas kiek apkiautęs: jį reikia pažadinti „iš savimi patenkinto snaudulio“; o skyrius, kurio tema – skaitytojai, pavadintas „Kai ką skaitytojams sunku paaiškinti“. Tačiau Parulskis šitaip minties neformuluoja ir teigia, kad „svarbiausias“ skaitytojas, į kurį orientuojasi rašydamas, yra jis pats. Išėjus knygai jis tikisi atidaus skaitytojo, pasirengusio skaitymui skirti ne mažiau pastangų nei kurdamas ir tobulindamas tekstą įdėjo rašytojas. Pagrindinė skaitymo vertė Parulskiui yra malonumas, o ne Jonušio akcentuojamas „žadinimas“³, tiesioginis poveikis. Kalbantis apie skaitytojus aiškėja, kad Parulskio skaitytojas dvilypis – knygų populiarumas signalizuoja apie dalies skaitytojų paviršutiniškumą (p. 84). Knyga skirta tiek atidiems, tiek paviršutiniškiems Parulskio skaitytojams. Vieniems – rimtas Parulskis ir intelektualų pokalbių pažadas, kitiems – ketvirtojo viršelio provokacija ir pažadas „prabilti atvirai“:

Perskaitę knygą tiek intelektualumo, tiek atvirumo ieškantys skaitytojai turi teisę nusivilti. Parulskis aiškiai nubrėžia ribas, kurių nesiruošia peržengti: „Šiaip jau nejauku pasakoti apie savo gyvenimą. [...] Tarsi tau nebeprklauso tavo gyvenimas, kai visą jį papasakoji, kai nebelieka paslapties“ (p. 13); „Matai, visos girtavimo istorijos... arba apskritai visi pasakojimai apie rašytojų bohemiškus nuotykius ir panašiai man nelabai patinka. Kažkur čia yra labai plonytė linija, riba tarp paskalų ir literatūros“ (p. 30); „Aš nenoriu pasakoti, kas intymu...“

2 „Jums patinka Sigitas Parulskis? Bet Parulskiui nepatinka jūs. Neatmeskite tokios galimybės. Juolab, kad jis pats sau nepatinka“ (4 virš.).

3 „Jis nieko gražaus neturi pasakyti apie žmogaus prigimtį, bet galbūt tai jus pažadins iš savimi patenkinto snaudulio“ (4 virš. p.).

(p. 24). Tiems, kas tikisi intelektualaus pokalbio, biografiškumas gali atrodyti kaip balastas. Pristatydamas knygą Parulskis kalbėjo: „Mes su Laimantu Jonušiu siekėme negilumo. Nes būtų nenatūralu, jei du žmonės sėdėtų ir kalbėtūsi apie Kantą, Nyčę, ir dar su citatomis. Aš nesu nei filosofas, nei kalbėtojas, mėginu būti rašytojas.“⁴ Šiems žodžiams kiek prieštarauja pati knyga: citatų joje nemažai, o kalbėtoju Parulskiui vis dėlto tenka būti, nors paskutiniame skyriuje „*Post scriptum*: gyvybės teatras ir kiti trapūs reiškiniai“ būtent Parulskis-rašytojas ateina Parulskiui-kalbėtojui į pagalbą.

Užtat du žmonės gali kuo puikiausiai kalbėtis apie Sigitą Parulskį – arba apie pokalbius su Parulskiu. Kaip po vienu viršeliu telpa penkiolika pokalbių su Parulskiu apie Parulskį?

Knyga skaitytojo lūkesčius griaua keleriopai. Atidžiau pažiūrėjus matyti, kad pokalbių knygoje – tik vienas ilgas pokalbis, vienas tekstas, kurį į penkiolika dalių skaido skyrių antraštės ir epigrafai. Vientisa kalbėjimo(si) gija itin ryški tarp skyrių „Romanai – iš įspūdžio ir apgalvoto sumanymo“ ir „Istorija ryja paprastus žmones, o atsiraugėja didvyriais“. Nuo Parulskio istorinio romano *Murmanti siena* aptarimo žengiama prie pokalbio apie paties Parulskio santykį su istorija – ir tautos, ir savo asmenine.

Tokiu knygos pobūdžiu pirmiausia užmezgamas įdomus santykis su kitomis pokalbių žanro knygomis. Kai *pokalbiai* yra linijinis, nuoseklus *pokalbis* (kitaip nei, pavyzdžiui, pokalbiai su Tomu Venclova⁵, kur iš įvairių leidinių surinkti 27 skirtingų metų tekstai), jie formuoja gana vientisą pasakojimą. Kokį kelią pateikia knyga ir kokį kelią čia nueina skaitytojas?

Skaitymo kelionė prasideda rimtuoju, o baigiasi besišaipančiu Parulskio veidu. Būtent Parulskis-rašytojas „linksmąja gaida“ baigia tekstą ir skatina skaitytoją suklusti: ir kurgi mus atvedė šis tiesus kelias be kryžkelių ir šalikelių?

Kryžkelių ir šalikelių pasakojime nėra, tačiau kelio ženklai sufleruoja, kad kelionė lengva tik iš pažiūros. Šie ženklai – tai kiekvieno skyriaus (išskyrus paskutinį)

4 „*Pokalbiai su Sigitu Parulskiu*. Prarasto (neatrasto) Parulskio beieškant“, parengė Kristina Buidovaitė, <http://www.bernardinai.lt/straipsnis/2009-11-20-pokalbiai-su-sigitu-parulskiu-prarasto-neatrasto-parulskio-beieskant/35721>, žiūrėta 2009 12 27.

5 *Manau, kad...*: Pokalbiai su Tomu Venclova, Vilnius: Baltos lankos, 2000.

pavadinimas ir epigrafas. Epigrafai iš Parulskio kūrybos (poezijos, romanų, esė, dramos, recenzijų) anonsuoja, apie ką bus kalbama, ir tampa kompoziciniu pokalbio išeities tašku. Pokalbis plečia cituojamo teksto ribas. Pavyzdžiui, eilėraštyje minimas namas (pirmojo skyriaus epigrafas: „laukdamas grįžtančios / motinos / iš naktinės pamainos / žvelgdavau / į siaubingus pasaulius / ant griūvančio namo lubų...“; p. 8) pokalbyje detalai apibūdinamas: „Man gimus, jis buvo suskirstytas į butus, ten gyveno gal dvylika šeimų, [...] buvo žvejys, buvo stalius, sunkvežimio vairuotojas, trenkta buvusi mokytoja, Lietuvos rusų šeima, kažkokia paslaptinga moteris, niekad su niekuo nešnekanti. Pilnas namas šventųjų“ (p. 10). Viskas, kas sakoma apie namą, ne prieštarauja eilėraščiui, o jį papildo. Pokalbyje namas mitologizuojamas taip nuosekliai, kad net sunku patikėti, – Parulskis šneka, lyg rašytų.

Tačiau epigrafai yra interpretuoti ženkilai: jie nenurodo „vieno teisingo“ skaitymo kelio. Pavyzdžiui, prieš turinį įdėtas epigrafas:

Nenoriu būti pačiu savimi, nes nežinau, ką tai reiškia. Ir kai tapsiu – taip pat nežinasiu, nes man tokie niekai neberūpės. Noriu protėjiškai keisti savo pavidalus, kaitalioti kaukes, ragauti svetimų jausmų ir patirties kokteilius tikėdamasis, kad iš šio keisto mišinio galų gale susidarys tai, ką senovės graikai, ideologiniai vakarietiškos civilizacijos tėvai, suformulavo kaip priesaką – pažink save. (p. 5)

Epigrafas paimtas iš Parulskio prirašyto paskutinio knygos skyriaus. Kiekvienas epigrafo sakinytis paradoksalus, o visi kartu jie tampa kelio ženklu, rodančiu, kad vienu metu eiti reikia į kelias skirtingas puses. Tai lyg pasakos akmuo, ant kurio užrašyta: eisi į kairę – žūsi, eisi į dešinę – arklį prarasi, eisi tiesiai – nebegrįši, o Parulskio vis tiek niekur nerasi.

Epigrafu sakoma, kad Parulskis nenori būti savimi – bet nori save pažinti. Tad jei skaitytojas tikisi, kad Parulskis bus savimi ir jį bus galima „pažinti“, turėtų iškart pasukti savo arklį atgal. Čia yra ką veikti tik pasiruošusiam stebėti, kaip Parulskis bando pažinti save nuo savęs slėpdamasis. Geriausias būdas slėptis nuo savęs – kaukė. Ką kaukė reiškia knygos mastu? Pirmojo skyriaus pabaigoje Parulskis kalba: „pasirodė Trierio filmas *Idiotai* [...]. Tame filme kalbama, kaip žmonės nusimeta visuomenės primestą antstatą, kaukes, ir lieka nuoga prigimtis, kaip kokio vaiko

ar debilo. Metaforiškai man tai patiko: nesigėdyti, eiti iki savo prigimties dugno, kiek tai įmanoma tam tikromis sąlygomis“ (p. 28). Tad kūryba Parulskiui yra vienas iš būdų nusimesti visuomenės jam dedamas kaukes. Bet ir kūryba yra kaukė, slepianti žmogų nuo savęs paties: „Kuriantis žmogus turi galimybę išsisukinėti nuo bausmės būti pačiu savimi. Jam vis lieka iliuzija, kad jis didesnis, šviesesnis, gilesnis ir panašiai“ (p. 139). Knyga byloja, kad kūrėjo kaukės Parulskis nenusiima, – galbūt, jog Parulskis-žmogus niekam neįdomus.

Šitaip slėpdamasis ir žaisdamas Parulskis *kalbasi su* klausėju. Tačiau klausėjas, priešingai, linkęs *kalbėtis apie* Parulskį: klausimai apie įvairius rašytojo gyvenimo tarpsnius, pažiūras, jo asmeninę nuomonę veda tekstą biografine kryptimi. Biografinį (ar faktografinį) teksto turinį siūlo „pokalbių“ knygos pobūdis, bet ar čia nesusiduria dvi strategijos: *kalbėtis apie / kalbėtis su*?

Klausinėdamas Jonušys (auto)biografiją priešina kūrybai, tačiau Parulskiui šios dvi sritys tapačios: kol neprasidėjęs kūrybos procesas, prisiminti nieko „tikra“ neįmanoma (p. 9). Iš tolimesnių klausimų paaiškėja, kad klausėją domina Parulskio gyvenimo faktai. Bet atidus skaitytojas jau pasiruošęs atsakymuose ieškoti ne faktų, o prisiminimų, kuriems suteikiamas kūrybinės improvizacijos statusas. Tad ir skaityti juos iš dalies reikėtų kaip grožinį tekstą – fikciją.

Ir vis dėlto minėti sąmoningi Parulskio-kalbėtojo „apsiribojimai“ (baimė išsipasakoti bei nusižengti literatūrai ir prikalbėti paskalų) teigia ką kita. *Pokalbiai* nėra grožinis tekstas, kur atsakomybė būtų deleguota „mirusiam“ autoriui: pokalbio žanro taisyklės herojui neaiškios, todėl jos kuriamos pakeliui. Man atrodo, tai ir yra pagrindinis šios knygos siūlomas nuotykis, jos autentiškumo garantas.

Dėl autentiškumo man dar kyla klausimų. Knygos „herojus“ yra ir jos kūrėjas, kuris, slėpdamasis po kaukėmis, kuria keleriopą distanciją tarp savęs ir savojo teksto. Ar čia dar galioja autentiškumo kriterijus? Viena vertus, knyga aiškiai negrožinė. Antra vertus, vientisas pokalbio siūlas nuo rimto ir tarsi išpažinčiai nusiteikusio Parulskio veda prie besišaipančio – to, kuris prie išpažinties priduria *post scriptum*.

Ties knygos *post scriptum*, man regis, ir kertasi skirtingos strategijos, čia pat skatinančios klausti apie knygos rengimo procesą. Kadangi *sudarytojas* mums

rodo vien savo kaip *klausėjo* kaukę, nepateikia jokio įžanginio žodžio, galima tik spėlioti, kaip vyko pokalbiai: betarpiškai, pasitikint diktofonu, ar juos išsyk užrašinėjant bei taisant, o gal susirašinėjant? Nors klausimai atrodo parengti pagal griežtą, iš anksto nustatytą logiką, klausėjo reakcija į atsakymus leidžia galvoti apie gyvą, įrašytą, o vėliau ir užrašytą, pokalbį. „Gyvumas“ čia artimas „autentiškumui“, kurio ir siekė pokalbių dalyviai⁶, tačiau ar tai, ką skaitome, ir yra tie „autentiški“ pokalbiai? *Post scriptum* (ne *post dictum*) gali atsirasti tik po parašyto, sukurto teksto. Kam tuomet priklauso viso pokalbio autorystė?

Iš pirmo žvilgsnio teksto „režisieriaus“ – parenkančio epigrafus, į skyrius skaidančio pokalbį – instancija sietina su knygos sudarytoju Jonušiu. Tačiau *post scriptum* implikuoja, kad paskutinis žodis kuriant šį tekstą priklauso Parulskiu. Iki tol aiški klausėjo ir klausiamojo kaip kūrėjo ir kuriamojo vaidmenų skirtis suyra. Tai sujaukia teksto kaip keitimosi klausimais ir atsakymais logiką: atrodytų, kad būtent „režisieriaus“ rankai priklauso kursyvu rašytas tekstas – klausimai, skyrių epigrafai. Tačiau įveikus visą skaitymo kelionę ir pasiekus *post scriptum* aiškėja, jog pirmasis, dar prieš turinį esantis epigrafas – tai Parulskio žodžiai, rašyti jau „po visko“. Šitaip žaidžiama su skaitytojo lūkesčiais ir atida – iš pažiūros paprasta forma slepia suraizgytą struktūrą. Šis raizginys ne kviečia skaitytoją žaisti, o žaidžia juo pačiu, patikėjusiu išankstiniais teksto pažadais.

Ar toks žaidimas prasmingas ir tikslingas? Nebent tuo, kad įtraukia į žanrinių konvencijų ardymo tradiciją. „Autentiškumas“ tuomet įgyja naują prasmę – autentiška ir tikra yra nekeisti žaidimo taisyklių, kurti vientisą, per įvairių žanrų tekstus nusidriekiantį pasakojimo siūlą. Pokalbių knyga Sigitas Parulskis įžengia į dar neišmėgintą literatūros teritoriją (4 virš.), kurioje turėtų maksimaliai priartėti prie teksto – savo „tikrąją“ biografiją paversti literatūra. Tačiau ir kalbėdamas kaip personažas, ir kaip autorius žaisdamas su teksto struktūra jis griaua autoriaus-genijaus mitą. Autorius – ne kas kita kaip dar viena tekstinė, literatūrinė tapatybė.

Kodėl šio žaidimo aikštelė – leidykla *Alma littera*? Parulskį mes įpratę matyti *Baltose lankose*. Gal ši knyga būtų logiška pokalbių su Tomu Venclova tąsa – juoba kad pastarojoje užsimenama: „Šiuo [...] rinkiniu *Baltų lankų* leidykla pradedą interviu knygų seriją.“⁷

6 „Pokalbiai su Sigitu Parulskiu. Prarasto (neatrasto) Parulskio beieškant.“

7 *Manau, kad...: Pokalbiai su Tomu Venclova.*

Pokalbių knyga, pasirodanti su leidyklos *Alma littera* viršeliu, siekia įtvirtinti Parulskį kaip populiarių (ir populiariųjų) rašytoją. Iki šiol gal ir buvo savaime suprantama, kad Parulskis populiarius, bet *Pokalbiai* steigia jį tarsi „gyvąją klasiką“, visuomenei įdomų ne tik kaip kontroversišku tekstų autorių, bet ir kaip asmenybę. Nors pats „herojus“ tokio statuso kratosi ir knyga nesidžiaugia⁸, dabar ji yra nepakeičiamas Parulskio biografijos ir bibliografijos faktas. Kaip ir romanas *Doriforė*, kurį rašytojas, sako, norintis ištrinti iš savo „kūrybinio palikimo“ (p. 95).

Manau, kad paaiškinimas „siekėme negilumo“ vis dėlto nieko nepatenkina – net ir pačių knygų autorių. Neatsitiktinai iš visų įmanomų žanro „prototipų“ pokalbiuose minima Solomono Volkovo knyga *Dialogai su Josifu Brodskiu* (p. 80). Šiuokart pokalbiai iki dialogų neišauga – o gaila, nes dialogai juk nebūtinai yra „filosofija su citatomis“. Būtų smagu, jei pačiame pokalbyje (ne vien viršelyje) atsirastų intriga, jei abu kalbėtojai staiga atsidurtų ten, kur nebuvo ir neplanavo būti. Pagal viršelio citatą atrodo, kad Parulskis šito ir norėjo. Bet klausėjas užima perdėm neutralią poziciją: jis leidžia kalbėti Parulskiui ir bando išlaikyti nuoseklumą, tačiau neprovokuoja netikėtų pokalbio posūkių.

Klausėjo strategija labai kryptinga. Jonušys tarsi apsiriboja pokalbio iniciatoriaus vaidmeniu: taip ir neaišku, kieno rankai priklauso struktūruojantys elementai – skyrių pavadinimai ir epigrafai. Tačiau jo nustatomos pokalbio gairės Parulskio žodžius lipdo pagal norimo žanro taisykles: nuotraukomis iliustruota rašytojo biografija (vaikystė, jaunystė, kariuomenės patirtis), kūryba (poezija, proza, drama), kūrybinės įtakos (mėgstamos knygos), gyvenimo apmąstymo kontekstai (žmogus ir visuomenė, vyras ir moteris, religija). Taip nuosekliai dėliojamos temos – tai monografijos logika, žingsnis nuo *kalbėjimo su* prie *kalbėjimo apie*.

Čia galima įžiūrėti savitą dialogą su Valentino Sventicko monografija apie Aidą Marčėną *Šitas Aidas, šitas Marčėnas*⁹. Poetinį ir kritinį Parulskio ir Marčėno dialogą (bendra poezijos knyga *50 eilėraščių*, pašnekesiai *Šiaurės Atėnuose* ir vėliau knygoje *Būtieji kartiniai*) tarsi kartoja tekstų apie juos dialogas. Kaip dviveidžiam poezijos rinkinyje *50 eilėraščių*, kuriame du poetai yra du vienos knygos (vienos poezijos, literatūros) veidai, taip ir kritiniame lietuvių literatūros diskurse

8 „*Pokalbiai su Sigitu Parulskiu*. Prarasto (neatrasto) Parulskio beiškant.“

9 Valentinas Sventickas, *Šitas Aidas, šitas Marčėnas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2008.

Sventicko ir Jonušio knygos gali būti gretinamos. Bet tik kaip apversti viena kitos atspindžiai. Ši žaisminga inversija matyti kone visose plotmėse: Marčėnas ir Parulskis, Sventickas ir Jonušys, monografija ir pokalbiai, Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla ir *Alma littera*. Tai papildo ir paryškina *Pokalbių* dvilypumą – dvejopi skaitytojų lūkesčiai, dvigubas žanrinis tapatumas, dvilypis Parulskis (rimtas pirmajame viršelio puslapyje ir žaidžiantis ketvirtajame). O jei prisiminsime nepastebimąjį režisierių – sąmoningai dvejopas, dvilypis, dvigubas.

Parulskio ir Jonušio išvyka į populiariosios literatūros lauką – tai ne tik naujės žaidimų aikštelės paieškos. Tai ir galimybė mesti iššūkį tradicinei, kanonizuojančiai lietuvių literatūros kritikai. Galvojant apie teksto specifiką, sąmoningą ir netgi pabrėžtą žvilgsnio klaidinimą, klausimas toks: ar pakanka jame autentikos, vidinio susietumo¹⁰? Ar pakankamai platų žingsnį šis tekstas žengia nuo tradicijos, kuria siekia suabejoti?

Dėl prieštarų knygos strategijų bei nepateikto rengėjo įvado vertinti sunku. Skyriuje apie skaitytojus Parulskis teigia retai sulaukiąs rimtų, analitiškų recenzijų. Apie kritiką sako: „Autoriui daug geriau gauti tekstą, parašytą pagal aiškias žaidimo taisykles“ (p. 93). Kai kritika rašoma eseistiškai, „žaidimo taisyklės“ lieka neaiškios (p. 93). Taip ir pokalbių knygai atsiradus tik pusiaukelėje į grožinės literatūros tekstą (ar nuo jo), visiškai neaišku, kokiomis svarstyklėmis ją sverti. Parulskis nuo pat pradžių leidžia suprasti, kad kalbės ne kaip „žmogus“, o kaip rašytojas. Ši pozicija tam tikru atžvilgiu labai patogi, pateisinanti bet kokius žingsnius: rašau kritiką, bet nesu kritikas; kalbu, bet nesu kalbėtojas. Kritikuoju kaip rašytojas – kalbu irgi kaip rašytojas. Kitaip tariant, viską darau nepripažindamas taisyklių – o gal net neprivalėdamas jų žinoti. O gal kaip tik žinau viską – ir sąmoningai dekonstruoju žanro tradiciją. Sunku būtų nesutikti, kad Sigitas Parulskis yra literatūros akrobatas. Tačiau toks akrobatas, kuris niekada neatlieka triukų be saugos priemonių. O juk dažnas žiūrovas jaučiasi apgautas, kai pastebi tinklus.

---

10 „*Pokalbiai su Sigitu Parulskiu*. Prarasto (neatrasto) Parulskio beieškant.“